

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Stalna služba u Ivancu
Ivanec, Ul. Ak. Mirka Maleza 3

Poslovni broj: P-884/2019-34

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, Stalna služba u Ivancu, po sutkinji Nataši Sever, kao sucu pojedincu, na prijedlog više sudske savjetnice Valentine Kovačić, u pravnoj stvari tužiteljice Lidije Perši, Stjepana Vukovića 8b, Varaždin, OIB: 97465997724, kojeg zastupa punomoćnica Janica Plantak, odvjetnica iz Varaždina protiv tuženika Zagrebačka banka d.d, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 kojeg zastupa punomoćnica Sanja Porobija, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Porobija&Porobija j.t.d. iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključene glavne rasprave 9. srpnja 2026., održane u nazočnosti tužiteljice osobno i punomoćnice tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženika, na ročištu za objavu i uručenje presude 24. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se, kao neosnovan, tužbeni zahtjev tužiteljice Lidije Perši, Stjepana Vukovića 8b, Varaždin, OIB: 97465997724, koji glasi:

"Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 da tužitelju LIDIJI PERŠI iz Varaždina, S. Vukovića 8b, OIB 97465997724, isplati iznos od 4.688,65 eur, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 12% godišnje računajući 01.07.2011. do 31.07.2015., te od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023. pa do 29.12.2023.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referente stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve računajući kako slijedi na iznose i datume dospijeća:
iznos 50,00 EUR od 1. srpanj 2011.

iznos 167,52 EUR od 1. kolovoz 2011.
iznos 123,50 EUR od 1. rujan 2011.
iznos 108,60 EUR od 1. listopad 2011.
iznos 111,90 EUR od 1. studeni 2011.
iznos 110,91 EUR od 1. prosinac 2011.
iznos 124,43 EUR od 1. siječanj 2012.
iznos 130,03 EUR od 1. veljača 2012.
iznos 126,61 EUR od 1. ožujak 2012.
iznos 123,46 EUR od 1. travanj 2012.
iznos 125,32 EUR od 1. svibanj 2012.
iznos 128,97 EUR od 1. lipanj 2012.
iznos 124,67 EUR od 1. srpanj 2012.
iznos 124,74 EUR od 1. kolovoz 2012.
iznos 115,02 EUR od 1. rujan 2012.
iznos 121,84 EUR od 1. listopad 2012.
iznos 126,09 EUR od 1. studeni 2012.
iznos 123,96 EUR od 1. prosinac 2012.
iznos 123,80 EUR od 1. siječanj 2013.
iznos 115,58 EUR od 1. veljača 2013.
iznos 118,09 EUR od 1. ožujak 2013.
iznos 126,21 EUR od 1. travanj 2013.
iznos 112,85 EUR od 1. svibanj 2013.
iznos 112,30 EUR od 1. lipanj 2013.
iznos 112,32 EUR od 1. srpanj 2013.
iznos 112,22 EUR od 1. kolovoz 2013.
iznos 236,85 EUR od 1. listopad 2013.
iznos 120,42 EUR od 1. studeni 2013.
iznos 125,63 EUR od 1. prosinac 2013.
iznos 118,91 EUR od 1. siječanj 2014.
iznos 44,48 EUR od 1. veljača 2014.
iznos 46,47 EUR od 1. ožujak 2014.
iznos 45,87 EUR od 1. travanj 2014.
iznos 40,63 EUR od 1. svibanj 2014.
iznos 41,49 EUR od 1. lipanj 2014.
iznos 44,32 EUR od 1. srpanj 2014.
iznos 45,87 EUR od 1. kolovoz 2014.
iznos 46,57 EUR od 1. rujan 2014.
iznos 48,61 EUR od 1. listopad 2014.
iznos 51,73 EUR od 1. studeni 2014.
iznos 52,49 EUR od 1. prosinac 2014.
iznos 53,22 EUR od 1. siječanj 2015.
iznos 52,72 EUR od 1. veljača 2015.
iznos 52,72 EUR od 1. ožujak 2015.
iznos 54,44 EUR od 1. travanj 2015.
iznos 52,72 EUR od 1. svibanj 2015.
iznos 52,72 EUR od 1. lipanj 2015.

iznos 53,39 EUR od 1. srpanj 2015.
iznos 52,72 EUR od 1. kolovoz 2015.
iznos 52,72 EUR od 1. rujan 2015.,
sve do isplate, u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 isplatiti tužiteljici Lidiji Perši iz Varaždina, Stjepana Vukovića 8b, OIB 97465997724 iznos od 1.413,28 eura, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 11. lipnja 2019. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 naknaditi tužiteljici Lidiji Perši iz Varaždina, Stjepana Vukovića 8b, OIB 97465997724 trošak parničnog postupka u iznosu od 1.728,70 eura, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se, kao neosnovan, zahtjev tužiteljice Lidiji Perši iz Varaždina, Stjepana Vukovića 8b, OIB 97465997724 za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 1.328,70 eura.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 11. lipnja 2019. protiv tuženika podnijela tužbu pred ovim sudu i to radi isplate iznosa od 3.226,27 eura / 24.318,32 kuna sa pripadajućim zakonskim zateznim kamata od dana plaćanja do isplate.

2. Tužiteljica u tužbi navodi da je 5. veljače 2008. sa tuženikom sklopila Ugovor o namjenskom kreditu broj 3212302154 temeljem kojeg je tuženik isplatio tužiteljici iznos od 104.957,71 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, istim ugovorom ugovorena je promjenjiva kamatna stopa putem tuženikove odluke o kamatnim stopama, a u trenutku sklapanja ugovora ista je iznosila 5,80% godišnje. Tijekom trajanja kredita kamatna stopa je u više navrata mijenjana i to na štetu tužiteljice. Uz to što se mijenjala kamatna stopa mijenjao se i tečaj švicarskog franka prema hrvatskoj kuni.

2.1. Stranke su 23. siječnja 2016. sklopile Ugovor kojim je konvertiran kredit iz valute švicarskog franka u euro pri čemu je tužiteljčina obveza po predmetnom ugovoru smanjena za 27.149,67 kuna koji iznos joj je vraćen na način da je pokrивao 50%

budućih anuiteta. Međutim kako je ništetna ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa time joj nije vraćen kroz konverziju puni iznos pretplate do tadašnjih uplata.

2.2. Tužiteljica se u tužbi poziva na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018. S obzirom na pravna utvrđenja iz navedenih presuda tužiteljica smatra da joj je tuženik ima vratiti sve što je primio na temelju ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi temeljem odredbi članka 1111., 1115., 1046. Zakona o obveznim odnosima. Uz to tužiteljica se poziva na članak 502.c Zakona o parničnom postupku i na odredbu članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača.

2.3. Tužiteljica smatra da su odredbe ugovora o namjenskom kreditu djelomično ništetne i to odredba o valutnoj klauzuli u švicarskom franku i odredba o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi te sve odredbe dodatka ugovoru o namjenskom kreditu koje bi bile u suprotnosti s odredbama ugovora oslobođenog ništetnih odredbi stoga tužiteljica smatra da je oštećena primjenom takvih ugovornih odredbi i ovom tužbom traži isplatu preplaćenog iznosa. Tužiteljica je izračunala da joj tuženik još uvijek duguje iznos od 24.318,32 kn te da joj na pojedine pretplate po mjesecima teku zakonske zatezne kamate od dana pretplate do isplate.

2.4. Tužiteljica obrazlaže da su odredbe o valutnoj klauzuli u švicarskom franku i promjenjivoj kamatnoj stopi ništetne jer su i nepoštene, kamata je bila neodrediva jer nije bilo definiranih jasnih parametara za promjenu kamatne stope, naime jedini parametar koji je tužitelju bio poznat i razumljiv u trenutku isplate kredita je početna kamatna stopa od 5,80%. Tuženik kao visoko specijalizirana novčarska ustanova nije ozbiljno informirao tužiteljicu o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi. Uz to tuženik je tužiteljici jednostrano mijenjao kamatnu stopu na nepošten način. Jednako tako ništetna je i nepoštena ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u švicarskom franku jer je tečaj švicarskog franka bio promjenjiv po kriterijima koji tužitelju kao prosječnom potrošaču i prosječno pažljivom čovjeku nisu bili prezentirani i objašnjeni. Tuženik tužiteljicu nije informirao o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, da je rizik promjena za tečaj švicarskog franka neusporediv veći u odnosu na euro, tužiteljica nije znala da je švicarski franak valuta utočišta.

2.5. Uz već ranije navedeno tužiteljica se u tužbi poziva na presudu suda Europske unije C-118/2017 od 14. ožujka 2019., odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1172/2018 od 19. ožujka 2019., odluku Ustavnog suda broj U-I-3685/2015 od 4. travnja 2017., ujedno poziva se i na odredbu članka 118. Zakona o zaštiti potrošača.

2.6. Zaključno, tužiteljica navodi da traži od suda da kao prethodno pitanje utvrdi ništetnost odredbi o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u švicarskom franku te da dosudi tužitelju novčani iznos pretplate po kreditu zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od pretplate pa sve do ispunjenja tuženikove obveze.

3. U odgovoru na tužbu (list 13-26 spisa) tuženik je u cijelosti osporio tužbu i tužbeni zahtjev kao i osnovu i tijek zateznih kamata, osporava tužiteljici svojstvo potrošača, ističe prigovor zastare i prigovor nedostatka aktivne legitimacije.

3.1. Tuženik osporava da se na ovaj predmet može primijeniti presude i rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske na koje se tužiteljica poziva u tužbi, a tuženik se poziva na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Gos-1/2019-36 prema kojem su sporazumi (dodaci) o konverziji valjani i djeluju odnosno proizvode pravne učinke retroaktivno.

3.2. Tuženik u odgovoru na tužbu iznosi stav da su parnične stranke 23. siječnja 2016. sklopile dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija prilikom čega su sve tužiteljeve uplate uzete u obzir, banka je bila dužna pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator konverzije izrađen u skladu s načinom kako je to propisao Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju iz 2015., a ujedno tuženik ističe da je tužiteljica svojom slobodnom voljom prihvatila konverziju. Uz navedeno tuženik se poziva na brojnu praksu drugostupanjskih sudova.

4. U podnesku tužitelja od 9. rujna 2020. tužiteljica je navela da nije točno da je neka treća osoba otplaćivala kredit umjesto tužiteljice, a to je jasno vidljivo iz prometa po kreditu. Glede pitanja zastare tužiteljica se poziva na pravno shvaćanje sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., ne dijeli stav sa tuženikom da je kroz konverziju u cijelosti obeštećena.

5. Dalje tijekom postupka stranke su u više navrata dostavljale podneske kojima su ponavljale tvrdnje iz tužbe odnosno odgovora na tužbu i iznosile stajališta sudske prakse koja je primjenjiva u ovakvim predmetima.

6. Tijekom postupka sud je pročitao dokumentaciju u spisu i to Ugovor o namjenskom kreditu broj 3212302154 od 5. veljače 2008., Dodatak ugovoru o kreditu od 23. siječnja 2016., obavijest o izračunu efekata konverzije, otplatni plan, promet po kreditu/specifikacija uplata, trend promjene tečaja švicarskog franka u odnosu na kune, tečajna lista Hrvatske narodne banke na dan 21. siječnja 2008., pregled promjena kamatnih stopa, opomena pred tužbu, tečajna lista Hrvatske narodne banke na dan 21. siječnja 2016., izračun pretplate do konverzije 30. rujna 2015. (navedene isprave nalaze se u omotnici priložene uz tužbu) izračun konverzije na dan 30. rujna 2015. (list 31-35 spisa), informativni sažetak izračuna konverzije na dan 30. rujna 2015. (list 36-37 spisa), prijedlog izmjene Ugovoru o kreditu (list 38 spisa), izvještaj KPMG Croatia d.o.o. (list 39-41 spisa). Uz navedeno sud je u svrhu dokazivanja saslušao tužiteljicu (list 254-255 spisa) te je proveo dokaz financijskim vještačenjem nakon čega je vještakinja Natalija Jambrečić dostavila sudu nalaz i mišljenje (list 216-230 spisa). Drugih dokaznih prijedloga nije bilo.

7. Predmet spora je zahtjev za povratom iznosa plaćenih na temelju ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i jednostranoj izmjeni redovne kamate iz Ugovora o

namjenskom kreditu broj 3212302154 od 5. veljače 2008. u iznosu od 3.226,27 eura / 24.318,32 kuna sa zakonskim zateznim kamatama od plaćanja mjesečnih rata tuženiku do isplate. U odnosu na taj Ugovor o namjenskom kreditu stranke su 23. siječnja 2016. zaključile Dodatak ugovoru o kreditu kojim su konvertirali kredit broj 3212302154 u kredit sa valutnom klauzulom u eurima i sa kamatnom stopom određeno strukturiranom. Zahtjev tužiteljice utemeljen je na tvrdnji da je riječ o nepoštenim ugovornim odredbama sadržanim u potrošačkom kreditu te na tvrdnji da sklapanje dodatka ugovora o kreditu nema utjecaja na osnovanost njegovog kondemnatornog zahtjeva.

7.1. Ovdje valja reći da je tužiteljica nakon provedenog financijskog vještačenja, podneskom od 2. srpnja 2026. (list 249-253 spisa) uskladila tužbeni zahtjev sa nalazom i mišljenjem vještaka na način da je zatražila isplatu u iznosu od 4.688,65 eura sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose od dospijeca do isplate te je sukladno sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske postavila podredni tužbeni zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata (uglavničenih) na pretplaćene iznose sa zakonskim zateznim kamatama na taj uglavničeni iznos od dana podnošenja tužbe (11. lipanj 2019.) u iznosu kako ih je izračunala vještakinja Natalija Jambrečić. Tako postavljeni tužbeni zahtjev je veći od prvotno postavljenog tužbenog zahtjeva iz tužbe (3.226,27 eura) i uz prvotno postavljeni zahtjev dodan je zahtjev za isplatu uglavničenih zakonskih zateznih kamata kao podredni tužbeni zahtjev, a sve to predstavlja preinaku tužbe u smislu odredbe članka 191 Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje - ZPP) čemu se tuženik protivio (list 54 spisa), ali je sud preinaku dopustio raspravnim rješenjem od 9. srpnja 2026. smatrajući da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama i o tako preinačenom tužbenom zahtjevu sud je odlučivao u ovoj presudi.

8. Između stranaka nije sporna činjenica sklapanja Ugovora o namjenskom kreditu 5. veljače 2008. kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje kunsku protuvrijednost iznosa od 104.957,71 chf, da su stranke 23. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15; dalje: ZID ZPK/15). Nije sporno ni to da je tuženik priznao tužiteljici sve uplate po navedenom kreditu od početka ugovornog odnosa do 30. rujna 2015.

8.1. Sporno je pravno pitanje je li sklapanje Dodatka Ugovoru od 23. siječnja 2016. ima utjecaj na tužiteljin kondemnatorni zahtjev za isplatu pretplate koja nije priznata u konverziji konkretno je li provedenom konverzijom tužitelj izgubio pravo tražiti puno obeštećenje preplaćenih iznosa kao razlike između kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora od 5,80% godišnje u odnosu na kamate koje je tuženik tokom otplate kredita jednostrano mijenjao te kao razlike tečaja švicarskog franka koji je vrijedio na dan sklapanja Ugovora i tečaja na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta uz uračunavanje priznatog preplaćenog iznosa u Dodatku Ugovoru o kreditu. Nadalje, sporno je pitanje zastare tražbine tužitelja, je li se presude na koje se poziva tužitelj

mogu primijeniti na konkretni predmet, je li tužitelj potrošač, postojanje pravnog interesa i visina tužbenog zahtjeva.

8.2. Glede pitanja postojanja pravnog interesa tužitelja, Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Rev-2868/18-2 od 12. veljače 2019. zauzeo stajalište da tužitelj u ovakvim parnicama ima pravni interes.

9. Pitanje ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u švicarskom franku i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi je prethodno pitanje o kojem, između ostalog, ovisi tužiteljevo pravo na isplatu preplaćenog iznosa kojeg u tužbi traži.

9.1. Prema čl. 81. st. 1., st. 2., st. 3. i st. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03, dalje: ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Sukladno čl. 87. st. 1. i st. 2. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava, pri čemu ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

9.2. Presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđeno da je između ostalog i ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promijenjena u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku promjene stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa sve na štetu potrošača.

9.3. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba, između ostalih i ovdje tuženika kao banke, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik kao banka potrošače u cijelosti informirala o svim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu

savjesnosti i poštenja i prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve to isključivo na štetu potrošača. Također je točkom 9. izreke presude naloženo svim tuženima da prekinu s gore opisanim postupanjem te im je naloženo da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenjiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti navedena presuda.

9.4. Valja reći da je i u presudi i rješenju poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučio da se odbija kao neosnovana revizija, između ostalih i ovdje tuženika kao tuženika iz kolektivne tužbe protiv drugostupajnske presude, u dijelu kojim je utvrđeno da su te banke u određenim navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZZP-a u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09; dalje: ZZP/09).

9.5. Dakle, u ovome predmetu radi se o parnici koja tematski pripada velikom broju u bitnome istovjetnih parnica, a odnosi se i na pravna pitanja o kojima je Vrhovni sud Republike Hrvatske već zauzeo relevantno pravno stajalište koje je primjenjivo i na ovaj predmet. Pritom ovaj sud polazi od nespornih utvrđenja gore navedenih sudova da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu te ugovaranje plaćanja na način da je glavnica vezana za valutu u švicarskom franku bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od banke, da se o tim odredbama sa potrošačem nije pojedinačno pregovaralo, da potrošač na njihov sadržaj nije imao utjecaja, te je takvim ugovornim odredbama potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, a takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, prije svega ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava.

9.6. Sukladno čl. 502.a ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

9.7. Sukladno čl. 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Upravo se na spomenuta utvrđenja tužitelj i poziva u ovoj tužbi i na njima temelji tužbeni zahtjev.

9.8. Točno je da sve naprijed izloženo ne podrazumijeva automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužitelja kao potrošača i da je s njim pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Navedeno tuženik tijekom postupka ne dokazuje.

10. Sukladno odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022., uzimajući u obzir tvrdnju tuženika da je tužitelj bio informiran o svim bitnim parametrima za sklapanje ugovora, sud je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice.

10.1. Iz iskaza tužiteljice saslušane na ročištu od 9. srpnja 2026. - koji ovaj sud nalazi vjerodostojnim, uzimajući u obzir da isti iskazuje životno, te je njegov iskaz ostalim provedenim dokazima – proizlazi: da je podignula stambeni kredit za kupnju stana za svakodnevno stanovanje sa tada malodobnom djecom, u banci su joj rekli da je jedino kreditno sposobna za kredit u valuti švicarskog franka, nisu joj rekli da je to valuta utočišta, niti da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj švicarskog franka kao što štiti tečaj eura prema hrvatskoj kuni, nisu joj posebno objašnjavali kako se mijenja kamatna stopa niti kako su izračunali iznos konverzije, nije sudjelovala u pisanju teksta ugovora o kreditu ili njegovog dodatka. Stoga, kako iz navedenog iskaza ne proizlazi da bi tužiteljica bila informirana o bitnim parametrima za sklapanje predmetnog ugovora i aneksa ugovora (a kako to tvrdi tuženik), niti da bi stranke pregovarale o odredbama ugovora, a tuženik ne dostavlja dokaze o suprotnom, to je propustio dokazati svoje tvrdnje.

10.2. Također, iz iskaza tužiteljice sud zaključuje da je ista potrošač i da je namjena kredita bila potrošačka (kupnja stana za osobne potrebe). Napominje se da je potrošač, u smislu čl. 3. ZZP-a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Kako kupnja stana, zbog koje namjene je sklopljen predmetni Ugovor o kreditu, a što proizlazi iz iskaza tužiteljice te samog ugovora o kreditu, očito predstavlja svrhu koja nije namijenjena poslovnoj aktivnosti odnosno poduzetničkoj djelatnosti

tužiteljice, a tuženik ničime ne dokazuje suprotno, to proizlazi da je tužiteljica u konkretnom pravnom odnosu djelovao kao potrošač.

10.3. Valja naglasiti da tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužiteljici pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

11. U vrijeme podnošenja ove tužbe 11. lipnja 2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog Zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavak 1. toga Zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom članak 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba članka 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju članka 106. stavka 1. tog Zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. stavku 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

12. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu ranije istaknuta utvrđenja suda te činjenicu da se spomenute presude odnose i na tuženika, proizlazi da su ništetne sporne odredbe čl. 1., 2. i 7. predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i valutna klauzula vezana uz valutu švicarskog franka.

13. Što se tiče tužiteljinog zahtjeva za isplatu valja reći da su stranke 23. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/2015), kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u euro, to je cjelokupan iznos koji je tužiteljica uplatila do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u euro. Navedeno je sud utvrdio uvidom u nalaz i mišljenje sudske vještakinje Natalije Jambrečić.

13.1. Kako je cjelokupni iznos svih uplata koje je tužiteljica izvršila do datuma konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po novom kreditu u eurima, to nije preostao nikakav iznos preplate koji bi se u ovome postupku tužiteljici mogao vratiti. Naime, tuženik je na temelju strogih odredbi čl. 19.c ZIDZPK u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužiteljice, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u švicarskom franku, a to uključuje i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za švicarski franak valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužiteljica zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Dodatka nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, 69/26, dalje – ZOO).

13.2. Slijedom navedenog, tražbina tužiteljice za povrat više plaćenih iznosa po osnovi ništetnih odredbi Ugovora o kreditu je podmirena, jer su i uplate izvršene po toj osnovi u cijelosti uračunate prilikom obračuna konverzije kredita, stoga zahtjev tužiteljice za isplatu glavnice u iznosu od 4.688,65 eura nije osnovan pa je tužbeni zahtjev za taj iznos odbijen, o čemu je odlučeno u točki I. izreke presude. To je pravno shvaćanje podudarno s pravnim shvaćanjem izraženim u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Rev 586/2019-14 od 21. prosinca 2022., točka 32., Rev 925/2023-2 od 8. travnja 2025., točka 54.1.

14. Uz zatraženu glavnicu, tužitelj je u preinačenoj tužbi postavio i podredni tužbeni zahtjev za isplatu uglavničenih zakonskih zateznih kamata kako ih je izračunala vještakinja u tabeli c.6. nalaza i mišljenja (list 227 spisa). Odredbom čl. 1111. ZOO-a propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Stoga je tuženik, sukladno odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužan vratiti zatezne kamate na preplaćene iznose od dana stjecanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa preplaćenog na ime jednostrano promjenjive redovne kamate i valutne klauzule.

14.1. Iz navedenog razloga, sud je u točki II. izreke presude usvojio podredni tužbeni zahtjev tužiteljice i dosudio uglavničene zakonske zatezne kamate kako ih je izračunala vještakinja Natalija Jambrečić u svom nalazu i mišljenju (tablica c.6.) i kako ih je zatražila vještakinja.

15. Neosnovan je i prigovor zastare o čemu je pravno stajalište zauzeo Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. odnosno da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. Glede preinačenog tužbenog zahtjeva i pitanje zastare, stav kojeg dijeli i ovaj sud zauzeo je Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela održanoj 27. svibnja 2024.

16. Glede zahtjeva za naknadu troškova postupka, u predmetnom slučaju radi se o sporu iz potrošačkog ugovora koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe koje su

dovele do znatne neravnoteže. Odmjeravanje troškova prema uspjehu u sporu narušilo bi pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku bila prekomjeran teret za tužitelja (potrošača), koji nije dao povod za parnicu. Osim toga, takva odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi mogla odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev-1014/18 od 20. listopada 2021., Odluka suda Europske unije C-224/19 i C-259/19, odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske br. U-III-4029/2013 od 19. prosinac 2017.). Stranke su uspjele u sporu djelomično - tužitelj sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata na pojedinačne iznose glavnice, a tuženik u odnosu na zahtjeve za isplatu glavnice. Međutim u okolnostima konkretnog slučaja, u kojem tužitelj postavlja zahtjev za isplatu zbog toga što je tuženik u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unio nepošteno ugovorne odredbe, obzirom na visinu troškova sukladno vrijednosti predmeta spora, troškovi postupka koje je već snosio tužitelj i oni koje bi morao platiti tuženiku bili bi daleko veći od zateznih kamata koje su mu dosuđene zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđena zatezna kamata kvalificira se kao „imovina“ zaštićena čl. 1. Protokolom 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje svog vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18. srpnja 2013., Mafalani protiv Hrvatske od 26. rujna 2023., koji se u sporovima u kojima nije stranka država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). Osim toga, o predmetu spora kakav je predmetni - osnovanost zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u chf koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u eurima u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena sudska praksa, pa se ne može zaključiti da je predmetna tužba bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljao bi miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

16.1. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku i to za sastav tužbe prema Tbr. 7. toč. 1. – 250,00 eur, za sastav podnesaka od 9. rujna 2020. i 2. srpnja 2026. prema Tbr. 8. toč. 1. po 250,00 eur, te za zastupanje na ročištima 29. siječnja 2026. i 9. srpnja 2026. prema Tbr. 9. toč. 1. u iznosu od 250,00 eur, što ukupno iznosi 1.250,00 eura. Navedenom iznosu pribrojen je trošak vještačenja u iznosu od 400,00 eur te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 78,70 eur, tako da ukupno trošak tužiteljice iznosi 1.728,70 eura koji je dužan tuženik naknaditi tužiteljici, o čemu je odlučeno u točki III. izreke presude.

18. Tužiteljica je neosnovano zatražila trošak pristupa na ročište 3. svibnja 2022. u iznosu od 250,00 eura jer na navedenom ročištu nije raspravljano te je postupak odmah prekinut rješenjem o prekidu, trošak sastava podneska od 27. travnja 2023., 27. studeni 2024., 14. veljače 2025. svaki u iznosu od 250,00 eura jer u tim podnescima tužiteljica ne iznosi nove činjenične tvrdnje već analizira aktualnu sudsku

praksu te trošak sastava podneska od 18. svibnja 2026. u iznosu od 250,00 eura jer njime tužiteljica postavlja tužbeni zahtjev o kojem sud zbog daljnjih procesnih radnji tužiteljice tijekom postupka nije odlučivao i trošak pristojbe na presude u iznosu od 78,70 eura jer tužiteljica kao potrošač u parnicama pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa, o čemu je odlučeno u točki IV. izreke presude.

Ivanec, 24. srpnja 2026.

Sutkinja
Nataša Sever

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude, dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u pisanom obliku putem pošte, sustava e-komunikacije ili neposredno na sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. tužitelj – e-oglasna ploča
2. tuženik – e-oglasna ploča

Broj zapisa: **9-3088b-31766**

Kontrolni broj: **059bf-006e5-b8132**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.